

Jacqueline Wilsonová

PRVNÍ

NÁSTRAHY

Ilustroval Nick Sharratt

První nástrahy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.bbart.cz

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

Jacqueline Wilsonová

První nástrahy – e-kniha

Copyright © BB/art s. r. o., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

PRVNÍ NÁSTRAHY

Jacqueline Wilsonová

PRVNÍ NÁSTRAHY

Ilustroval Nick Sharratt
Přeložila Daniela Feltová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2018

Bořivojova 75, Praha 3

Text copyright © 1999 by Jacqueline Wilson

Illustrations © 1999 by Nick Sharratt

All rights reserved.

Z anglického originálu *Girls out Late*

(Published in Great Britain by Doubleday a division
of Transworld Publishers Ltd in 1999)

přeložila © 2002, 2010, 2018 Daniela Feltová

Redakce textu: Ilona Staňková

Jazyková korektura: Mia Matysová

Tisk: Centa, s.r.o., Vídeňská 113, Brno

Třetí vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7595-017-8 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-759-5145-8 (ePDF)

Věnováno
*Meetal Malhi a Harriet,
Polině a Rebecce*

První kapitola

Čas nakupů

První kapitola

Dneska večer vyrážíme ven – Naďa, Magda a já. Nechystáme samozřejmě nějakou noční jízdu. Žádné divoké flámování, nic takového. Prostě navečer vyrazíme na nákupy a trochu si to protáhneme. Já vím, že to není kdovíjaký odvaz. Sejdeme se v půl sedmé v nákupním centru Flowerfields. Tam budeme courat až do zavíračky. Navečeříme se u McDonalda a v devět budeme doma jako hodné holčičky.

S oblečením si nelámu hlavu. Samozřejmě nepůjdu ve školní uniformě, ale vezmu si pohodlné kalhoty. Původně byly černé, ale už mockrát prošly pračkou, takže jsou spíš tmavě šedé. Jsou to totiž jediné kalhoty na světě, které jsou volné, a přitom v nich nevypadám jako slonice. Skoro vytvářejí iluzi, že pod tou plandavou látkou se skrývá malý zadeček a dlouhé štíhlé nohy.

Zkousím si své nejnovější pruhované růžové tričko, ale trochu váhám. Na to, abych v něm vypadala elegantně, má moc křiklavé barvy, a ty ještě zdůrazňují moje tváře, které jsou i beztoho červené jako pivoňky. Chtěla bych být tak mrtvolně bílá a éterická jako moje nejlepší kamarádka Naďa. Jenomže já mám jako naschvál v jednom kuse červené tváře – a ještě ke všemu s *dolíčky*.

Prohledám prádelníky ve snaze najít něco tmavého

a nenápadného a skončím v tmavě šedém školním svetru s výstřihem do V, štípnutém ze skříně mladšího bráchy Dalamánka. Obtahuje mě skoro až moc. Dlouho a bedlivě se pozoruju v zrcadle. Můj vystupující hrudník se mi nechce líbit. Ať se hrbím sebevíc, prsa mám pořád znepokojivě vystrčená. Nejsem jako moje druhá nejlepší kamarádka Magda, která si tak utahuje ramínka podprsenky Wonderbra, až má prsa prakticky pod bradou. Moje vlastní podprsenka se zdá být nějak moc průhledná. Nacpu si do obou košíčků papírové kapesníčky, aby neprozrazovaly, co nemají.

Pak zaútočím na vlasy tvrdým kartáčem a pokouším se je trochu zkrotit. Připadá mi, jako by se celé mé tělo snažilo vymknout kontrole. A nejdřzejší jsou právě vlasy. Jsou sice delší, takže by měly viset dolů, ale jsou tak děsně kudrnaté, že rostou klidně i nahoru. Naďa se má. Lékořicově černé vlasy jí spadají dolů přes ramena a nikde ani jediná vlnka. I Magda má fantastické vlasy – má teď takový moderní účes, krátký a ohnivě červený. Vypadá v něm senzačně, ale kdybych měla takhle krátké vlasy já, ještě víc by to zdůraznilo moje buclaté tváře. A navíc bych si je s tím svým růžovým obličejem musela obarvit aspoň na šarlatově červenou. Jenomže moje nevlastní máma Anna by mi to stejně nedovolila. Vždyť ona se rozčiluje, když si jen umyju hlavu šamponem s hennou!

Anna mě teď pozoruje, jak scházím po schodech do kuchyně, abych si vyžebrela nějaké peníze na útratu. Dalamánek sedí u stolu, hraje si s ručičkami mého starého budíku a mumlá: „Čtyři hodiny, koukání na telku, jupí. Pět hodin, ještě koukání na telku, jupí jupí. Šest hodin, papání, ňam ňam.“

„To je můj budík,“ prohlásím dotčeně.

„Vždyť už je dávno rozbitej, Sally. Myslela jsem, že by se na něm mohl naučit hodiny. Ukaž to s tou velkou ručičkou, Dalamánku,“ vybízí ho Anna.

„To je děsný, mít za bráchu takový trdlo. Nehledě na to, že ten budík rozbil on, když si hrál s ručičkama.“

„Dvanáct hodin, půlnoc, velká sestra se proměňuje v dýni,“ vykřikne Dalamánek a rozřehtá se.

„Jdeš ven, Sally?“

„Jdeme jen s Naďou a Magdou nakupovat.“

„Sedm hodin, koupání, cáky, cáky. Osm hodin, spinkání, fuj fuj.“

„A co úkoly?“

„Udělala jsem si je hned, jak jsem přišla ze školy.“

„To není pravda.“

„Opravdu jsem si je udělala.“

„Vždyť ses koukala na televizi.“

„Koukala jsem se na televizi a *přitom* jsem si dělala úkoly.“

Na odpolední pořady se obyčejně nedívám, protože jsou většinou pro malé děti, ale teď běží takový skvělý pořad o umění, kde ukazují fakt super nápady. Chtěla bych být grafičkou, až budu dospělá. Ale rozhodně nechci jít na uměleckou průmyslovku, kde přednáší můj táta. Nejsem stavěná na to, abych se stala jednou z jeho zbožňujících studentek. Je zvláštní, že Anna jí jednou byla. A moje máma taky. Zemřela, když jsem byla ještě malá, ale pořád mi moc schází. Dalamánek není můj vlastní brácha, máme jen společného tátu.

„Ty zlodějko!“ zakřičí najednou Dalamánek. „To je můj školní svetr, *sundej ho!*“

„Půjčila jsem si ho jen na dnešní večer.“

Tenhle svetr ani nemá rád. Anna ho musí vždycky dlouho přemlouvat, když chce, aby si ho oblékl. Nejráději nosí ty ztřeštěné a nemožně pestrobarevné nesmysly, co mu Anna plete. Když sledoval seriál Teletubbies, měl hned čtyři – fialový, zelený, žlutý a červený – aby mohl být podle nálady Tinky Winky, Dipsy, La La nebo Po. Dneska má na sobě svůj oblíbený svetr s dinosaurem. Jsem hrozně ráda, že už mám za sebou období, kdy mi Anna pletla roztomilé barevné svetríky.

„Ty mi ho umažeš,“ kvílí Dalamánek.

„Já že ti ho umažu?“

Dalamánek je takový cinta, že má na oblečení v jednom kuse oranžové (fazole v tomatě), žluté (žloutek) nebo tma-

vě červené (Ribena) skvrny. Než jsem si jeho svetr oblékla, velmi pečlivě jsem si ho prohlédla, jestli na něm náhodou nějaké nezůstaly.

„Bude od tebe smrdět.“

„Cože? Smrdět? Co si to dovoluješ? Já přece nesmrdím.“

„Smrdíš a smrdíš, že jo, mami?“ hádá se Dalamánek.

„To teda *nesmrdím*,“ odporuju, ale začínám v duchu panikařit. Co když doopravdy smrdím? Třeba můj deodorant přestal fungovat. No tohle! Co když si za mými zády každý zacpává nos, když kolem něj projdu?

„Sally nesmrdí,“ rozhoduje náš spor Anna.

„Ale smrdí, od těch hnusnejch smradlavejch voňavek. Já nechci smrdět jako holka, až si ten svetr oblíknu,“ tvrdí Dalamánek a tahá mi za svetr. Bráním ho ze všech sil.

„Anno, ať s tím přestane, vždyť ho roztrhne!“

„Přestaň, Dalamánku. Ale je to přece *jeho* svetr. Já tohle nepochopím. Celý léta jsi nosila tátovy vytahány trička, který ti byly až ke kolenům. Teď zase chceš nosit Dalamánkovy prťavý svetříčky. Kdy si konečně oblíkneš něco, co by ti bylo akorát?“

Annino oblečení jsem si ještě nikdy nevypůjčila. Máme úplně jiný vkus, i když ona je jen o čtrnáct let starší. A máme taky úplně jiné postavy. Ona je hubená. Já ne. Ale rozhodla jsem se, že se tím nebudu trápit, jelikož jsem před nějakou dobou začala držet tak intenzivní dietu, až jsem z toho onemocněla. Teď už jsem ale zase v pořádku.

Abych to potvrdila, dávám si s Annou a Dalamánkem sýrový sendvič, i když vím, že se večer ještě nacpu u McDonalda.

„Kdy má táta pro tebe přijet?“ ptá se Anna.

„Nepotřebuju, aby pro mě jezdil. Pojedu domů autobusem.“

„Já nevím. Vůbec se mi nelíbí představa, že se sama vracíš domů potmě.“

„Já nebudu *sama*. Pojedu s Naďou autobusem až k Park Hill Road.“

„Víš co? Jeď s Naďou k nim domů a odtamtud nám zavolej. Táta tam pak pro tebe přijede, co ty na to?“

„Tak dobře.“

Usměju se na Annu a ona se usměje na mě – tak svou domluvu stvrzujeme. Dřív jsme spolu moc nekamarádily, ale v poslední době se to trochu změnilo. Jenom si na to pořád nemůžu zvyknout.

„Žádný dobře. Řekni jí, ať mi vrátí můj svetr, mami!“ vřeští Dalamánek a začíná mě kopat.

S Dalamánkem se asi nikdy neskamarádím. Má pořád ještě na nohou vysoké šněrovací boty, v kterých přišel ze školy, a s nimi to opravdu bolí. Když sáhne po svých válečných zbraních, jsem úplně bezbranná.

„Nechceš doufám, abych se rozčílila a zpotila, Dalamánku, protože pak bych se musela nastříkat voňavkou,“ varuju ho. „Mohla bych *náhodou* postříkat i tvůj trapnej starej svetr.“

„Ne, to ne! To nesmíš!“

„Přestaň ho zlobit, Sally,“ vzdychá Anna. Zaloví v kabelce. „Kolik peněz ti zbývá z kapesného?“

„Prakticky nic. Dlužím totiž Magdě za minulou neděli, protože za mě platila v bazénu.“

„A mně zase dlužíš za ty punčocháče, co jsem ti koupila.“

„No jo. Fiha. Tak to mě nejspíš brzy zavrou do vězení pro dlužníky.“

„Nemohla bys trochu... šetřit?“ ptá se Anna a otvírá peněženku.

„Snažím se, ale táta je hroznej lakomec. Magda dostává dvakrát větší kapesný než já.“

„Nezačínej s tím zase.“

„Ale je to nespravedlivý.“

„Život je nespravedlivej.“

To mi povídejte. V okamžiku, kdy mi bude patnáct, si seženu *jakoukoli práci*. Pak snad budu schopná držet krok s Magdou a Naďou. Nebo aspoň za nimi nebudu tak daleko.

„Tak na.“ Anna mi podává pětilibrovku.

Najednou si připadám trochu hloupě. Anna taky nevydělává. Když začal Dalamánek chodit do školy, chtěla si sehnat nějakou práci, ale ještě se jí to nepodařilo. Musí

taky žebrat peníze u táty. Manželství je hrozně nefér. Ani mě nenapadne, abych se někdy vdávala. Vlastně si ani nejsem jistá, jestli vůbec někdy budu mít chuť začínat si něco s klukama.

Magda je z nich totálně znechucená. Naďu už to přešlo, ale loni chodila s takovým hnusným zvířetem, které se jmenovalo Liam, a ten s ní zacházel jako s nějakou štetkou. I já jsem měla něco jako kluka. Totiž, byl to kluk, co se se mnou kamarádil, spíš než *opravdický kluk*. Nebyl to sice žádný dívčí ideál, ale zato vypadal, že je do mě hrozně zamilovaný. Psal mi pořád milostné dopisy a nemohl se dočkat, až se uvidíme. Vyznal mi lásku a tvrdil, že mě bude milovat až do smrti. Ale pak psal čím dál tím míň, až vyšlo najevo, že se zamiloval do jiné holky, které teď vyznává lásku až za hrob. Ale mně je to fuk. Ona ho na rozdíl ode mě taky miluje. A já o žádného kluka nestojím. Vážně.

Takže vcházím do Nadina domu a zastihuju ji uprostřed hádky s mámou. Její máma se na ni hrozně zlobí, protože nechce s ní a Natašou chodit na country tance. Je to pěkná trapárna, kam chodí spousta matek se svými dcerami. Její mámě se to ale hrozně líbí a už si ušila džínovou sukni s džínovou vestou a koupila si bílé kovbojské boty s trásněmi. Nataša se může zbláznit radostí, že má taky kovbojský obleček. I ona country tance miluje a dokonce se z ní stala malá hvězda jejich skupiny. Nadina máma koupila dost džínoviny na to, aby ušila podobný mundúr i Nadě. A byla by ochotná vysolit peníze za další kovbojské boty. Jenomže Naďa by radši *umřela*, než by šla tancovat country tance v džínovém oblečku a bílých kovbojských botách – zvlášť se svou matkou a protivnou sestrou.

„Někdy mi tak připadá, jako bys ani nepatřila do naší rodiny,“ uvažuje Nadina máma nahlas.

„Já si zase někdy *přeju*, abych do týhle rodiny nepatřila,“ odpovídá Naďa vzdorovitě. „Jdu se Sally do Flowerfields.“

„Do Flowerfields! Co se to s tebou děje, prosím tě? V sobotu jsi tak vyváděla, když jsem chtěla, abys tam šla se mnou a s Natašou nakupovat, a víš, co jsi mi řekla? Že nakupování nesnášíš, zvlášť *ve Flowerfields*.“

Nada dramaticky obrací oči v sloup, což je neobyčejně působivé, protože je má tlustě podmalované černou tužkou.

Nadina máma vzdychne. „Jsi taky tak drzá na maminku, Sally?“

„U nás je to trošku jiný,“ říkám diplomaticky. „Anna přece není moje vlastní máma, a navíc není o moc starší než já. Jsme spíš jako sestry. Ona není takovej ten vyloženě mateřskej typ.“

„Kéž by mi ten můj vyloženě mateřskej typ pořád tak neotravoval život,“ svěřuje se mi Nada, když se nám konečně podaří uniknout. „Jak ona mi leze na nervy! A Nataša mě za chvíli přivede k šílenství. Jen si zkus představit, že v tom budeme muset žít ještě aspoň tři nebo čtyři roky, než se nám podaří se osamostatnit. Jak to jenom přežiju?“ Zatne rozčileně ruku v pěst, ale vzápětí zakvílí: „Doháje, můj *nehet!*“

Dalších pět minut stráví oplakáváním ulomeného nehtu. Nakonec se mi podaří odvrátit od něj pozornost tím, že jí začnu malovat, jak báječný život si budem užívat, až si odkroutíme své vězení v našich rodinách. Obě půjdeme studovat na vysokou uměleckoprůmyslovou, já půjdu na grafiku a Nada na módní návrhářství. Každá budeme mít svůj malý byt. Budeme vstávat, kdy budeme chtít, a jíst budeme taky, kdy budeme chtít, a ven budeme chodit, kdy se nám zachce, a každou sobotu budeme pořádát mejdan.

Plánujeme to celou cestu autobusem, a když se setkáme s Magdou před vchodem do Flowerfields, pořád se ještě dohadujeme o podrobnostech výzdoby našich bytů. Najednou ale naši pozornost upoutá něco jiného. Magda tu stojí v titěrném růžovém krajkovém topu, kterým prosvítá doslova každý její *pór*, a vypadá úplně světově. Srdce mi závistivě buší pod vycpávkou z kapesníků. Kdybych tak jen měla Magdinu odvahu!

„Ty máš zase novej top!“

„A nový kalhoty,“ dodává Nada, která z nich nedokáže spustit oči. Oběhne Magdu zezadu a ohrne jí pásek. „Lidi, DKNY! Kdes k nim přišla?“

„Ale, přijela k nám teta Cath. Před měsícem si koupila

v Bond Street kalhoty s tím, že do nich zhubne, ale nepodařilo se jí shodit ani deko, takže hádejte co? Měla jsem štěstí.“

„Proč já nemůžu mít takovou hodnou tetu?“ mračí se Naďa. „Ten top máš taky od ní?“ Závistivě ji ohmatává prsty s dlouhými nehty, které jsou teď z deseti procent defektní.

„Ten mi přivezla jako dárek. Líbí se vám ta barva? Ne-tluče se mi náhodou s vlasama?“

„S vlasama se ti tluče všechno,“ směju se a prohrábnu se jí oslnivě karmínovým chmýřím.

„Chtěla bych si koupit rtěnku přesně stejného růžového odstínu,“ prohlásí Magda. „Jdeme, holky, je čas *nákupů!*“

A pak už trávíme celé hodiny a hodiny obcházením pultů s kosmetikou, kde si Magda počmárá celé zápěstí růžovými proužky ve snaze najít ten správný odstín. Naďa je v sedmém nebi, když si zkouší všechny druhy mejkapů a experimentuje s černou rtěnkou a stříbrnou růží na tváře, ale já se začínám nudit. Šminky mě totiž moc neberou. Ne že bych žádné neměla a občas je i používám, když někam vyrážím, ale vždycky se zapomenu a mnu si oči nebo si utírám pusou, takže skončím se rtěnkou i na bradě.

Pak zase trávíme nekonečné hodiny u pultu s laky na nehty. Naďa si nakonec kupuje umělé nalepovací nehty, na které si člověk může namalovat nejrůznější obrázky a vzory a pak na ně ještě nalepit flitry a korálky. I Magda si koupí jednu sadu, ale já vím, že bych se zase zapomněla a ty svoje bych si okousala. Jednoho dne s tím určitě přestanu, ale momentálně mají moje zuby bobří chutě a zuřivě okusují nehty, kdykoli je napadne.

„Tak už pojdte, lidi, vždyť za chvíli zavírají,“ sténám – a konečně se mi daří odtáhnout je do prodejny s potřebami pro výtvarníky v prvním patře. Po prvních několika vteřinách toho mají plné zuby a jdou na mě čekat před obchod. Zato já listuju tlustými skicáky a chtivě okukuju plechovky s fixy duhových barev. Jsem tu jen minutu, ale Magda s Naďou strkají v jednom kuse hlavu do dveří a povykují. Zkousím všechny tenké fixy a píšu „Já jsem Sally a ráda kreslím“. K tomu hrotem 07 a 03 přimaluju malého

sloníčka s houpajícím se chobotem a pak ještě vyzkouším prostředně zelenou a zářivě růžovou, a po *dalším* vzdychání za dveřmi nakonec kupuju černý fix 05 jako vzdychky a k tomu malý černý čtvercový skicák, kterému prostě nemůžu odolat. Moc peněz mi nezbylo. Budu si muset od Magdy a Nadi vyškemrat několik hranolků, nebo být o hladu – ale jsem šťastná.

Chytneme se všechny tři za ruce a couráme ještě chvilku po nákupním středisku. V jednom obchodě si zkoušíme boty na vysokém podpatku a vrávoráme v nich jako opilé a potom ještě zajdeme do music shopu, kde si poslechneme poslední album Claudie Colemanové. Máme sice s Magdou a Naďou každá jiný hudební vkus, ale co se týče Claudie, obdivujeme ji svorně všechny tři. Magda ji má ráda pro její působivé a optimistické texty. Naďe se zase líbí její muzika, protože je moderní a pěkně jí to šlape. Mně se líbí její dlouhé kudrnaté vlasy, trochu podobné těm mým, ale mnohem hezčí, a pak taky proto, že ačkoli není ani trochu tlustá, je na rozdíl od všech ostatních vychrtlých rockerek hezky zaoblená. Chtěla bych vypadat jako ona.

Music shop je přeplněný. Magda si automaticky stoupne tam, kde je největší shluk hezkých kluků. Všichni si ji obdivně prohlížejí a tři z nich se pokoušejí s ní navázat hovor. Já i Naďa vzdychneme a odcházíme jinam. Tahle situace se opakuje už pomiliónté a nám to začíná pěkně lézt na nervy.

„Tři kluci, tři holky, a přitom se všichni tři kluci snaží uhnat Magdu,“ rozčiluje se Naďa. Je moc hodná na to, aby mě upozornila, že druhá na řadě by byla ona. Je snadné si domyslet, na kterém místě stojím já. Na posledním!

„Hej, počkejte na mě!“ vykřikne Magda a rozbíhá se k nám. Kluci za ní něco volají, ale ona si jich nevšímá.

„Klidně s nima zůstaň, jestli chceš,“ utrousím kysele.

„Jasně,“ přidává se Naďa. „Jdeme teď k McDonaldovi, tak tam za náma můžeš přijít pozdějc.“

„Přicházím za váma teď,“ usmívá se Magda. „Tohle je přece naše jízda, ne? Jé, koukněte se, kolik je *hodin!* Moc času nám nezbejvá. Jdeme se rychle najíst.“

Magda je na mě moc hodná a kupuje mi karbanátek s hranolky. Za to jí namaluju obrovský portrét přes celou první stránku svého nového skicáku. Kreslím ji, jak dělá malou piruetu v tom novém růžovém krajkovém topu a značkových kalhotách, a kolem kotníků jí přimaluju spoustu kluků, kteří k ní obdivně vzhlížejí. Potom maluju Naďu. Nejdřív ji trochu pozlobím a obléknu ji do kovbojského ohozu, ale pak si ji usmiřuju tím, že ji vyvedu jako oslnivě krásnou čarodějnici s dlouhými nehty ozdobenými drahokamy, jak drží v jedné z těch dokonale pěstěných rukou panenku, která připomíná Natašu a je probodaná špendlíky.

Jsem tak rozjetá, že se rozhlížím, koho bych ještě mohla nakreslit. A zahlédnu zvláštní věc. Na opačném konci místnosti je nějaký kluk. On *není* zvláštní. Je docela hezký. Má tmavé oči a dlouhé splývavé vlasy. Má na sobě školní uniformu s nápisem Halmer High School. Většina kluků, co chodí do téhle školy, jsou buď namyšlení intelektuálové, nebo pubertácká ucha. Ale tenhle kluk je jiný. A hádejte, co dělá! Má fix a malý skicák podobný tomu mému a kreslí...?

Nemůže kreslit mě. Samozřejmě, musí to být Magda. To na ni vždycky všichni koukají. Ale když zase vzhledne, dívá se přímo na mě – a když Magda odejde pro nové brčko do koktejlu, vůbec neotáčí hlavu. Tak se nejspíš dívá na Naďu. Jasně, kreslí určitě Naďu s těmi jejími krásnými dlouhými vlasy a velkýma tmavýma očima. I když Naďa se teď na své židli zaklání a nejsem si jistá, jestli ji ze svého místa vidí.

Dívá se opravdu na mě. Nejdřív na můj obličej a pak do svého skicáku, a zase nahoru a dolů, nahoru a dolů, a fix se mu po papíře rychle míhá. Musí vidět, že se na něj dívám, ale nenechává se tím odradit.

„Proč jsi najednou tak zrudla, Sally?“ diví se Naďa.

„Cože? Opravdu jsem zrudla? Ty lžeš.“

„Jako semafor. Co se děje?“

„Ale nic.“

„Na koho se to koukáš?“ vyzvídá Magda, která se právě vrátila se svým brčkem. Rozhlédne se kolem sebe a okamžitě je jí to jasné. „Ty flirtuješ s tím klukem z Halmerky?“

„Ne.“

„S kterým klukem?“ zpozorní Naďa.

„Nechte toho! Kouká se na nás.“

„Tak my budem zase koukat na něj,“ usměje se Magda.
„Co to dělá? Píše?“

„Já myslím, že kreslí,“ odpovídám.

„A co?“

„Mě!“

Magda s Naďou na mě pohlédnou. Obě vypadají trochu překvapeně.

„A proč by tě měl jako malovat?“ diví se Naďa.

„Jak to mám vědět? Je to... trochu nepříjemný,“ přiznávám, když mě znovu přejíždí očima.

„Tak ho taky nakresli,“ navrhuje Magda. „Dělej, Sally.“

„To bude vypadat hloupě.“

„Ale nebude. No tak. On kreslí tebe, ty zas nakreslíš jeho. Ať vidí, jaký to je.“

„Tak dobře.“ Začínám portrétovat svého portrétistu. Pokouším se o karikaturu. Maluju mu koráلكové oči, vlasy mu kreslím delší než ve skutečnosti a přeženu i jeho postoj. Kreslím ho se skicákem v ruce, v kterém je malý obrázek. Na tom obrázku se hrbím nad svým skicákem a maluju jeho miniaturní portrét.

„To je dobrý,“ raduje se Magda.

„Takže ty kreslíš jeho, jak kreslí tebe, jak kreslíš jeho... trochu se mi z toho zamotala hlava,“ přiznává Naďa.

„Hele, jde k nám,“ upozorňuje mě Magda.

„Cože?“ vzhlížím zděšeně od skicáku. Má pravdu, jde směrem k nám a pořád se na mě dívá.

Rychle zavírám skicák a schovávám ho do klína.

„Tak to teda není fér. Chtěl bych vidět, co jsi namalovala,“ prohlásí, když konečně dorazí k našemu stolu. Usmívá se na mě. „Já ti ukážu svůj obrázek a ty mi zase ukážeš tvůj.“

Magda s Naďou vyprsknou smíchy.

„To je nabídka, který prostě nemůžeš odolat, Sally,“ zubí se Magda.

„Sally! Tak to ty jsi ten slon? Sally, co ráda kreslí?“ diví se.

Zděšeně na něj zírám. Ten slon... Proč o mně říká, že jsem slon? To jsem pořád tak tlustá?

Najednou se zase vidím svými anorektickými brýlemi. Připadá mi, že jsem nakynutá do všech stran jako dobře upečený koblížek.

„Ten slon?“ vypískne moje gargantuovská hlava vyšším hlasem.

„Byl jsem před chvílí v tom obchodě s potřebama pro výtvarníky, nahoře v prvním patře, víš?“ vysvětluje neznámý kluk.

„Jestli ví?“ ozve se zase Magda. „Jak by to nevěděla, když tam tráví půlku života?“

„Půlku *našeho* života,“ dodává Naďa.

„Já taky,“ usmívá se. „Kupoval jsem si tam tenhle nový fix a chtěl jsem si ho vyzkoušet, ale někdo přede mnou tam pomaloval celou stránku, a bylo tam právě tohle jméno, Sally, a u něj takovej roztomilej sloníček s dlouhým chobotem.“

„Aha! No jo, to jsem byla já,“ oddechuju si a zase se scvrkávám do normální velikosti.

„Nejspíš jsi zase nakreslila spoustu malejch slonů, co?“

„Tak to doufám ne,“ protestuje Magda. „Měla totiž kreslit mě.“

„A mě,“ upřesňuje Naďa. „A taky tebe!“

„Mě?“ zablýská se mu v očích.

„Bud' zticha, Naďo,“ okřiknu ji rychle.

„To je skvělý. Ukaž mi to, prosím tě.“ Otvírá svůj vlastní skicák. „Hele, tohle jsi ty.“

Zírám na otevřený skicák a buší mi srdce. Ještě nikdy jsem neviděla svůj portrét od někoho jiného. Vlastně až na Dalamánkovy výtvary. Zahrnuje mě totiž do svých kostrbatých výkresů na téma MOJE RODINA, ale tam mě vždycky nakreslí jako dvě velké koule se čtyřmi hůlkami a divokou čmáranicí vlasů, takže jeho portréty nejsou zrovna lichotivé.

Portrét tohoto kluka je... úplně nádherný. Rozhodně je nadaný kreslíř. Má stejný fix jako já, a přitom mu hladce klouže po papíře v ladných křivkách. Evidentně je obdivovatelem Aubreye Beardsleyho. Umisťuje svou postavu na papír se stejnou sebedůvěrou a smělymi tahy – a má smysl pro detail, protože si vyhrál s vlasy a strukturou mého svetru. Jsou to moje vlasy, mé rysy, můj svetr (totiž vypůjčený od Dalamánka). Nakreslil mě přesně tak, jak bych *chtěla* vypadat, inteligentní a soustředěnou, jak kreslím do svého skicáku. Jak kreslím jeho. A on na tom obrázku zase kreslí mě.

„No tohle!“ diví se Naďa. „Koukej, nakreslil tě, jak kreslíš jeho, jak kreslí tebe, a ty jsi zase nakreslila jeho, jak kreslí tebe, jak kreslíš jeho.“

„Co to, prosím tě, meleš, Naďo?“ pohoršuje se Magda. „Sally, ukaž mu svůj obrázek.“

Vytrhává mi skicák z ruky a ukazuje mu jeho portrét nakreslený mou rukou. Pobaveně se rozesměje.

„Je to skvělý.“

„Není to *zdaleka* tak skvělý jako tvůj portrét.“

To je zvláštní. Nejsem zrovna typ holky, co chce být ve všem nejlepší, a už vůbec ne, co se týká školy a sportu a tak, ale vždycky jsem brala jako samozřejmost, že v kreslení jsem dobrá. Lepší než všechny holky ze třídy.

„Do který třídy chodíš?“ ptám se ho.

„Do jedenáctý.“

Tím se to trochu vysvětluje. Možná budu za dva roky taky tak dobrá. Možná.

„A ty, Sally?“

„Do devítky, všechny tři chodíme do devítky.“

Naďa povytahuje obočí na Magdu a obě vzdychají, otrávené z toho, že jsem prozradila, kolik jim je. Myslím, že se obě chtěly vytasit s tím, že chodí do desítky. Nebo ještě výš. Ale já jsem menší než ony a s těmi mými baculatými tvářemi s dolíčky by si někdo mohl snadno myslet, že jsem jedenáctileté nebo dvanáctileté děcko. Až na můj hrudník. Trošku se zavrtím na židli. *Nevystrkiju* prsa. Jenom jsem se malinko narovnal.

„Dám si ještě kávu. Mohl bych vás na něco pozvat?“

„My jsme zrovna chtěly odejít,“ vysvětluju.

„Ne, nechtěly,“ opravuje mě Magda. „Taky si s radostí dáme kafe.“

Usmívá se a odchází k pultu. Svůj skicák nechává na našem stole.

„Já už nemám žádný peníze,“ zasyčím. „A navíc už ti dlužím, Magdo.“

„On to určitě zatáhne. Má jistě spoustu peněz, když chodí do Halmerky,“ soudí Naďa. „Líbíš se mu, Sally.“

„To není pravda!“ Znovu rudnu. „Je prostě takovej kamarádskej, to je všechno.“

„No jasně. Pobíhá po McDonaldu a kupuje každému kafe, vid’?“

„Přišel kvůli tomu, že mě viděl kreslit. Stejně ho asi nezajímám já. Spíš se mu líbíš ty, Naďo – nebo Magda.“

„Myslíš?“ zpozorní Magda, načechrá si vlasy a olízne rty.

„Na to zapomeň, Magdo,“ usazuje ji Naďa. „Má oči jen pro Sally.“

Vrací se s kávou a sedá si vedle nás. Vedle mě.

„A co jsi ještě nakreslila, Sally? Mimochodem, já se jmenuju Russell.“

Natahuje ruku. Mrkám na něj. Myslím si, že je neuvěřitelně formální a chce si se mnou podat ruku. Vypadá ale překvapeně, když k němu zdvořile napřahuju svou ruku.

„Natahoval jsem se pro tvůj skicák,“ vysvětluje.

„Aha.“ Cítím, jak rudnu až po kořínky vlasů, a stahuju ruku zase zpátky.

„Stejně si můžeme podat ruku. Tím se z nás stanou přátelé,“ usmívá se Russell a lehce mi ji stiskne.

Naďa na Magdu vítězoslavně kývne. Má pravdu. Nemůžu tomu uvěřit. Připadá mi, jako by mě někdo najednou vystřelil na nějakou romantickou planetu. Takovéhle věci se mi nestávají.

„Tak ukaž ten skicák,“ dožaduje se Russell. Prohlíží si mé karikatury Magdy a Nadi.

„Jsou fakt dobrý,“ zubí se.

„Ba ne. Jsou to jen takový rychlý skici. Umím kreslit o něco líp. Ale zdaleka ne tak dobře jako ty.“

„Hmm, já si myslím, že máš velkej talent, Sally. Chtěla bys pak jít na umprumku nebo na akádu?“

Mluví se mnou úplně vážně. On sám je *vážný*. Jediný kluk, kterého jsem měla, by mu asi vůbec nerozuměl. Myslel by si nejspíš, že mluví o nějakých kapelách.

„Možná na umprumku,“ odpovídám ledabyle.

„Na kingtownský umělecký škole je prej nějakej dobrej kurs kreslení,“ říká Russell.

„Já vím. Tam se mi zrovna moc nechce. Přednáší tam totiž můj táta,“ vysvětluju.

„Chápu. Taky jsem to zažil. Moje máma učí na naší škole na prvním stupni, a bylo mi fakt dost protivný hlásit se a říkat jí paní učitelko. Doufal jsem, že budu protekční dítě a budu dostávat samý jedničky, ale pěkně mě dusila.“

Tím je zahájena dlouhá konverzace na téma škola. Magda vykládá něco o svých nemožně velkých svačinách, které si nosila, když chodila do první a druhé třídy. Její rodiče mají restauraci a když mají někoho rádi, tak ho chtějí vykrmit. Magdu mají hrozně, hrozně, hrozně moc rádi. Většina lidí Magdu miluje, ale Russell vypadá, že ji vůbec neposlouchal, i když ze slušnosti kývá. Magda to vzdává.

„Půjdem domů, Nadi?“ navrhuje.

„To je dobrej nápad,“ odpovídá Naďa. „Čauky, Sally, uvidíme se zejtra.“

„Ne, počkejte, půjdu s vámi,“ říkám rychle.

„Fajn, můžu jít taky?“ přidává se Russell. „Kterým jdeš směrem, Sally?“

„Já jedu autobusem s Naďou.“

„To je skvělý, tak já jedu taky.“

„Vždyť ani nevíš, jakým jedeme autobusem.“

„Tvým autobusem.“

Magda s Naďou obracejí oči v sloup. Já se hloupě zahihňám. Hřbetem ruky si chladím tváře. Daly by se na nich smažit topinky. Aspoň se venku trochu ochladím. Magda nám zamává a odchází. Vrtí hlavou a vypadá trochu zmateně. Klopýtám mezi Russellem a Naďou a snažím se vymyslet nějaké inteligentní téma k rozhovoru.